

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

MNOHO STRÁNEK
V KNIZE,
KRŮČEK OD KOLIZE

Mnoho stránek v knize, krůček od kolize

*„Chcete zbraně? Jsme v knihovně.
Knihy, nejlepší zbraně na světě.“*

Doctor Who

Mraky konečně ustoupily a před Drawkem se vynořil Dyren ve svitu zlatých žilek. Bylo to klidné a půvabné město, což bylo v poměrech, které už pár let vládly na Althoriku, docela výjimečné.

V tu chvíli ho napadlo, že by se mohl podívat, co tu po něm Derakin vlastně chce. Sáhl si pod tuniku a vytáhl svitek, který se z důstojného dopisu opatřeného oficiální pečeti syndikátu stal po cestě něčím, co připomínalo kočičí ocas protažený minimálně potrubní poštou.

Prolétl zběžně řádky a zastavil se u jednoho jména, aby si ho zapamatoval.

Takže měl prostě z dyrenské knihovny doručit nějaký svazek do Soranu. Okamžitě ho napadlo, proč to nemohou poslat teleportem. Ovšem Derakin na tohle myslel a na konci dopisu uváděl, že je za prvé blbost plýtvat magií na jednu knihu, za druhé je natolik magická, že by mohla samotný přenos narušovat. Proti tomu neměl Drawk co namítat.

Nabízela se samozřejmě otázka, proč neposlat syndikátového riftera. Jenže Tharan fungoval jako pojistka pro krizové situace, nikoli poslíček. Navíc by jeho přítomnost znamenala výrazné navýšení magie, takže to byl stejný případ jako bod první.

Svitek si zastrčil do boty.

Pocit prázdnoty v žaludku mu naznačil, že se blíží čas oběda. Bylo sice pod mrakem a léto přecházelo už do podzimu, ale počasí se zatím tvářilo docela přívětivě.

Dyren šlo skutečně popsat jen několik slovy. Tiché a důstojné město. Sídlo mnoha velmi kvalitních řemeslníků a také místo, kam se mnoho významných osob uchylovalo na odpočinek.

Ano, i tady fungovala místní rozvědka či tajné bratrstvo. Ale dyrenský Kruh existoval svým způsobem jen z povinnosti. Měl sice co na práci, ale nepřekračoval rámec běžné policejní a vyšetřovací služby.

Přílišné konspirace se v tomto hrabství také neodehrávaly, takže nebyl důvod snižovat se k něčemu podlému. Pokud vyvstala potřeba vyřídit něco nepěkným způsobem, celkem často požádal Dyren o tuto operaci právě Derakina a jeho lidi, mezi které patřil i Drawk. Ne, že by k tomu sami neměli možnosti nebo kvalifikované lidi, ale bylo to něco, jako kdybyste nabízeli brokovnici jistému malému detektivovi belgického původu.

Ovšem co tohle město ztrácelo na poli přímých zásahů, to bohatě vynahrazovalo kvalitou informací i podpory. Pokud jste si chtěli nechat na Althoriku vykovat nebo ušít či smontovat něco opravdu kvalitního, pak vaše kroky většinou zaměřily právě sem. Ne, že by jinde neexistovali kvalitní řemeslníci. Ale Dyren... byl prostě Dyren a říct, že něco pochází právě odsud, to dělalo i z obyčejného pásku téměř umělecké dílo.

Drawk dojel s koněm na náměstí, aniž by potkal více než deset lidí. Stráž mu kývla na pozdrav, stejně jako několik měšťanů. Ostatně nepřijel ani tryskem, ani se za ním nehnilo stádo slonů, takže proč se jeho přítomností znepokojovat nebo zabývat?

Sesedl a rozhlédl, jestli nespatří vývěsní štít hostince.

Kus dřeva s korbelem a nápisem, který na tu dálku nepřečetl, mu ihned padl do oka. Vydal se tím směrem a klapot kopyt jeho hnědáka a tiché dupání jeho vlastních kožených bot byly snad jedinými zvuky, které se rozléhaly po dláždění.

Zvíře nechal před lokálem a vešel dovnitř.

„Máte něco k jídlu a k pití?“

Hostinský, štíhlý muž s pěstovaným vousem a v kabátci z prosté tkaniny, ale stříženě velmi elegantním způsobem, přikývl. Tohle byl člověk, který umí i z obyčejného oběda udělat vizitku města.

„Samozřejmě, přijměte místo a vyberte si z polední nabídky, co vás zaujme. Případně tady jsou jídelní lístky, pokud chcete nějakou specialitu. K pití něco teplého, studeného, ostřejšího?“

„Chci se zahřát, napít, ale ne opít, abych nespádl z koně,“ oznámil Drawk a zvedl z baru jedny papírové desky, aby prozkoumal jejich tajemství a překvapení.

„Pak doporučuji teplý bylinkový čaj, stopičku kvalitní pálenky a potom třeba na chuť trochu bylinkového ledu. Osvěží vás i na cestě a v tomhle počasí celkem vydrží. Podáváme to v chlazených kamenných

mističkách.“

„Výborně, tak nejdřív ten čaj.“

Mužik přikývl. „A pošlu někoho, aby se postaral o vašeho koně.“

„Mimochodem, kde je tady knihovna?“

„Trochu stranou a kousek od náměstí, támhle na zdi je přehledná mapa města, určitě to najdete.“

Zashioňan otočil hlavu a jeho pohled padl na velký plakát s diagramy a značkami. Přikývl a našel si místo, ze kterého viděl na vchod a záda mu kryl paraván s květinami. Jeho pozornost si nakonec získal jídelní lístek a následně konvici čaje a kořeněnému špízu.

Pak ho ale ze soustředění vytrhly vzrušenější hlasy od baru.

Proti hostinskému stála skupina čtyř mladíků, kteří nepřišli určitě na oběd.

„Je tady ten starej páprda?“ zeptal se jeden z nich bez pozdravu.

„Kterého máte na mysli?“ zeptal se bez hnutí brvou restauratér a měřil pohledem příchozí společnost.

„Hele ty to víš moc dobře, toho starýho mnicha, ktorej dělá v knihovně a chodívá sem na obědy.“

„Za prvé si vyprošuji to tykání, mladý pane, za druhé pan Deneloth pro mě nepracuje a tím pádem nesleduji jeho pohyby. Je pravda, že se tady někdy objevuje v čase oběda, ale když ne, já na to vliv nemám. Takže vám v tuto chvíli opravu nemohu nijak pomoci.“

Nebýt toho jména, tak by Drawk pouštěl konverzaci asi jedním uchem tam a druhým ven. Ale Deneloth byl druid, od kterého měl vyzvednout svazek, který bylo potřeba aspoň podle druidova tvrzení přesunout raději dříve než později do Soranu.

A pokud se o něj zajímali tito pánové, bude se Drawk zajímat o ně. Jako čtenáři rozhodně nevypadali. Pojal dokonce podezření, že by se nevyznali ani v jídelním lístku, přestože byl psán obecnou řečí a cizí slova se v něm příliš nevyskytovala, protože unghská či jiná jižní kuchyně tu zastoupení neměla.

„No no, nemusí být hnedky tak zle, pane restauratéééere,“ mluvčí partičky krásně pohrdavě natáhl to e. „My už si ho najdem nebo on narazí na nás. Pěknej den vám přeju.“ S těmito slovy se cvrnkl do čela a opustil lokál. Jeho nohsledi cupitali za ním.

Drawk složil příbor, oťrel si ústa a vydal se k baru.

„Mohu se prosím na něco zeptat?“

„Ale samozřejmě, od toho jsem tady,“ odvětil vedoucí s úsměvem.

„Co to bylo za mladé gentlemany?“

Jeho hostitel pomalu otočil hlavu tím směrem a neustával v otírání příboru. Bylo na něm vidět, že si není jist, jak návštěvníky nazvat, či jak formulovat, co jsou vlastně zač.

„No nenazýval bych je zrovna gentlemany. Sice vypadají celkem dobře, ale jejich chování odpovídá spíše spodině. Otravují slušné lidi, ale dávají si pozor na to, aby je nikdo nemohl za nic postihnout.“

„A proč hledají Denelotha?“

Usmál se a podíval se Drawkovi do očí. „Proč se na to ptáte?“

Drawk usoudil, že nemá cenu něco předstírat nebo se schovávat a vyňal z kapsy na rukávu odznak SVS. „Jsem ze Soranu a mám u Denelotha něco vyzvednout.“

„Ach tak. No, pokud se vám mezitím podaří ty hajzlíky trochu zkrotit, myslím, že se nikdo v Dyrenu zlobit nebude. Ale neberte to prosím, jako že po vás chci nějaké násilnosti nebo něco ještě horšího. Nic takového nemám na mysli.“

Drawk zvedl ruce v gestu napůl obranném, napůl chápajícím. „Samozřejmě, něco takového je přeci pod naši úroveň. A Deneloth se tu stavuje na jídlo, jak jsem zaslechl?“

„Ale ano, několikrát za týden se tu obvykle objeví. Ovšem většinou když je trochu slušně a mám otevřenou zahrádku. V tomto počasí asi zůstal v knihovně, a buď si vzal něco s sebou, nebo mu pro oběd skočí někdo z učedníků.“

„No, nejvyšší čas se za ním podívat. Děkuji vám za jídlo a za informace.“

Drawk položil na bar několik mincí a vydal se najít místní chrám vědění.

Najít knihovnu nebyl problém. Už v momentě, kdy se Drawk vydal postranní uličkou, se jako zeď světla vynořilo v lehké mlze a začínajícím oparu průčelí krásné a velmi zachovalé budovy. Drawk nepochyboval o tom, že si město dalo záležet na její údržbě a jen se těšil, jaké prostředí najde uvnitř. Knihovny byly vždycky trochu jeho slabostí. Jeho obvyklou pracovní náplň tvořil třeskot zbraní či rychlé tiché pohyby, ale v knihovnách obvykle nepotřeboval ani jedno, ani druhé. Staly se mu

oázou míru, kde mohl na chvíli zapomenout na to, v čem byl tak dobrý a nacházet další krásy života, světa a vědění.

Vystoupal po schodech, prošel kolem sloupů a jednoduchým, pouze decentně zdobeným portálem vstoupil dovnitř.

Jakmile prošel vstupními dveřmi, zmizel lezavý chlad ulice. Když se otočil, zahlédl první kapky deště.

„Hledáte někoho?“ ozval se mu za zády vstřícný hlas.

Lehce sebou cukl a v šeru chodby rozeznal anshku za podlouhlým stolem.

„Hledám Denelotha, jestli tu někde je.“

Přikývla a ukázala směrem k obrovským schodům.

„Po schodech nahoru, pak doleva, docela dlouho rovně a jsou to dveře po levé straně s gryfy po stranách. Budete talent, když to minete,“ usmála se a odhalila zářivě bílé špičáky. Nebyla to výhrůžka, anshové to díky své anatomii dělali při úsměvu vždycky.

Drawk jí poděkoval a vydal se nahoru do knihovního hájemství.

Vystoupal po schodech a rozhlédl se. Nic neslyšel, ale v dálce zahlédl několik osob v hábitech, jak rukou posouvají brky nebo jiné psací náčiní po papírech. Vydal se tím směrem.

Procházel mezi podlouhlými stoly, a přestože slyšel klapot vlastních bot, neslyšel krom toho vůbec nic, ačkoli lidé museli i přes svou snahu být potichu nějaké zvuky vyluzovat.

Pak mu to došlo. Asi už nebyl v knihovně nějakou dobu, takže na tuhle drobnost zapomněl. Dyrenská knihovna měla nepochybně aktivní pole individuálního ticha. To způsobovalo, že veškeré zvuky, které jste vydali, pohlcovalo pole obklopující vaši osobu asi ve vzdálenosti dvaceti centimetrů od vašeho těla. Nebylo nijak cítit, ale vstupem do budovy jste se začali pohybovat v jakési osobní bublině. Tím pádem jste nenarušovali ostatní ani tím, pokud vám něco upadlo nebo jste se začali hlasitě smát či něco podobného. Mohli jste si tak při čtení klidně mluvit pro sebe nebo si prozpěvovat a nikoho jste nerušili. Pole šlo v případě potřeby celkem snadno odvolat, pokud to bylo potřeba a člověk k tomu měl aspoň minimální magické dovednosti. Navíc bylo obvyklé, že knihovníci nebo jiný personál nosili prsteny, náramky nebo jiné nástroje, kterými mohli toto pole vyrušit podle svých potřeb bez námahy, pokud například oznamovali konec výpůjční.

Drawk tak prošel tichým sálem a kdo ho přímo neviděl, nevšiml si ničeho. To bylo fajn, ale stejně tak jste mohli v knihovně někoho brutálně zabít a nikdo nemusel slyšet ani hlásku.

Procházel dál a pak narazil na to, na co ho upozorňovala anshka na recepci. Dveře se sochami gryfů. Tenhle vchod skutečně nebylo možné přehlédnout.

Drawk důrazně zaklepal a protože neslyšel zevnitř žádnou odezvu, vkročil.

Udělal krok a ještě než zavřel dveře, zarazil se hned z několika důvodů a hlavou mu prošlo obrovské množství otázek, domněnek i několik závěrů.

Co upoutalo jeho pozornost okamžitě, byl někdo, kdo ležel na podlaze a z jehož jedné ruky proudila do jeho druhé paže jakási zelená energie. Ruka produkující energii byla normální, lidská. Ruka nebo spíše končetina, která ji přijímala, vypadala jako podivný spár. Jako tlapa vlka nebo jiné šelmy, ale místo obvyklých drápů vybavená něčím mnohem delším, a mnohem zlověstnějším. Něčím mezi spáry a kly.

„Rrrrrggggghhhhhh...“ vydralo se člověku z úst, na kterém bylo jasně vidět, že s něčím zápasí. Snažil se celým tělem tlačít drápatou končetinu k podlaze. Drawk k němu bleskurychle přiskočil, odhodil na stranu svůj vlající plášť a zaklesl se mu kolenem na předloktí, takže celá jeho váha tlačila přímo na ruku se spáry. Snad se tak Deneloth (jestli to byl on), bude moci soustředit plně na onu energii, kterou chtěl spravit svou druhou ruku.

Energie a zelených pramenů přibývalo. Pak se spár začal pomalu, ale zřetelně vracet do původní podoby. Ještě chvíli to trvalo, ale Drawk cítil, že tlak, se kterým jeho noha musí bojovat, ustupuje, a že i z postavy ležící na zemi mizí napětí.

Za chvíli vše ustalo. Mnich vstal, otřepal si obě ruce, jako kdyby jen oklepával kapky vody a podíval se na Drawka.

„Vy musíte být Drawk, ten chlap ze Soranu.“

Drawk přikývl: „To sedí. A předpokládám, že vy budete Deneloth.“

Starý druid přikývl a upravil si kutnu, aby vypadala aspoň trochu důstojně. Přece jenom v ní chodil člověk, který velel chrámu vědění, tak musel aspoň trochu vypadat. Napřáhl k Drawkovi ruku.

Soranský agent se lehce zarazil, když si uvědomil, jak vypadala ještě

před chvílí, ale nakonec ji pevně stiskl. Nic se nestalo.

„Co... co se to tady dělo?“

Deneloth unaveně mávl rukou a pokynul Drawkovi k velkému dřevěnému stolu v druhém rohu místnosti. „Všechno vám to vysvětlím, ale potřebuju se něčeho napít a najíst. Dáte si víno nebo něco horkého? Někde se tu povaluje konvice s čajem a pár sušenek.“

„Možná jen trochu vody, jsem po obědě.“

Když si sedl do pohodlné židle s opěradlem, Deneloth odněkud vylovil sklenku a džbán a nalil Drawkovi.

Drawk polkl několik doušků a pohlédl na Denelotha v očekávání nových a podrobných informací.

„Kolik vám toho Derakin řekl?“

„Jediné, co mi oznámil, bylo, že se tu nachází nějaký svazek, který je z mnoha důvodů potřeba dopravit do Soranu. Že je příliš magický sám o sobě a mohl by narušovat přenos portálem nebo zroportem, takže je potřeba ho přivést normálně ručně. Jinak nic.“

Deneloth pokýval hlavou a napil se něčeho z hrnku na svém stole.

„To byla pravda v momentě, kdy jsem ho o tohle žádal. Bohužel mezitím k původnímu problému, který byl celkem neškodný, přibylo několik dalších. Jeden z nich je to, co jste před chvílí viděl. Ale abyste pochopil celou situaci, musím se vrátit v čase asi půl roku zpátky.“

„Poslouchám.“

„Víte, vždycky jsem se tak trochu bokem zajímal o metamorfózu ve všech jejích podobách. Krom toho, že jsem druid, to je i moje vášeň. Pátral jsem ale po nějakém svazku, který by mi osvětlil mechanismy metamorfózy hlouběji než to, co se nachází na kontinentech ve středu Namidu. Před několika lety jsem tu narazil na jakéhosi mystika, který pobýval docela dlouho na Tauru a dokonce i v Elementálních horách. Moje specializace ho zaujala a řekl mi, že tamní kláštery mají spoustu knihoven, které obsahují zajímavé svazky na toto téma. Třeba tam najdu nové podněty nebo směry. Zachovalo se tam totiž hodně knih, které jinde podlehly válečným a jinak vypjatým dobám.“

„Takže jste se tam vypravil.“

Denelotha přikývl a opět si svlačil ústa. „Ano, vypravil jsem se tam a bylo to zároveň požehnání i prokletí. Našel jsem toho hodně, víc, mnohem víc, než mi toho kdy může v některých oblastech nabídnout

Althorik. Udělal jsem si asi tři svazky poznámek a pak narazil ještě na něco.“

„Na co?“

„Na svazek, který pronikl k možné podstatě lykantropie. Protože ale nebyl zrovna k dispozici, nechal jsem si ho poslat, až se vrátí. Sice to bylo na dlouhé lokte, ovšem přesvědčovat ještě umím, takže nakonec jsem to uhrál na druidské badatelství a nechal se zaštitit několika místními spolky. Jako druha hvozdu se za mne museli aspoň formálně postavit.“

„Takže jste dostal jeden svazek na Althorik?“

„Sice jen jeden, ale možná významnější než všechny ty, které jsem měl v ruce předtím. Víte, lykantropie je pro mnohé stále velkou záhadou. Jak k ní dochází, jaké jsou šance na ovládnání, co krom podoby na vás ještě změní. Otázek více než možných hypotéz či čehokoli jiného. A autor tohoto svazku tvrdil, že našel některé klíčové mechanismy. Ty by mohly dostatečně schopnému jedinci pomoci lykantropii vypěstovat, kontrolovat a v případě potřeby se jí dokonce zbavit.“

„Takže vaše ruka...“ odtušil Drawk.

Deneloth se pomalu nadechl a Drawkovi bylo jasné, že na dalším prohlášení si dá záležet.

„Jsem nositelem lykantropie, kterou jsem díky svému druidskému umění a mistrovství v něm mohl až donedávna naprosto kontrolovat. Proces se mi podařilo uskutečnit asi před měsícem a do této chvíle nebyly žádné potíže. Dovedl jsem se podle potřeby a bez nutnosti zvláštní koncentrace stříbrného světla proměnit ve vlka, zachovat si vlastní vědomí i znalosti či se naopak neproměnit.“

„A co se zvrtilo?“

Deneloth pokrčil rameny a otočil se k oknu, které pouštělo do jeho kanceláře trochu světla. Déšť neustával. „Řekl bych, že přes moje obrovské schopnosti na poli proměn a tělesných procesů je v lykantropii stále něco, co mi uniká. Něco, co se nechce jednotlivce pustit. Nebo je to možná tím, že ji podvědomě chci ovládnout a ne se jí zbavit a tahle myšlenka je stále uvnitř mě, i když se snažím sám sebe přesvědčit o tom, že už od tohoto výzkumu chci mít pokoj.“

„Dobře, takže to přestáváte kontrolovat a bojíte se toho, že můžete někoho zranit?“

Deneloth zavrtěl hlavou. „To sice taky, ale to není to nejhorší nebo nejnebezpečnější.“

Podíval se opět na Drawka. „Nenarazil jste náhodou v hostinci na náměstí na takovou partičku mladíků?“

Drawk přikývl. „Jo, ptali se na vás.“

„No, to je právě ono. Tahle partička už nějakou dobu trápí Dyren. Nic významného, spíš jsou otravní a komplikují lidem život asi tím způsobem, že si musíte každé ráno kontrolovat, jestli nemáte před domem nasráno od kočky a podobně. Drobnosti, za které nehrozí skoro žádný postih, ale které prostě ruší normální soužití a práci ve městě.“

Problém je, že se nějak domáklí toho, že se tady asi prohání něco, co není člověk a začali kolem toho čenichat. Párkrát na mě dokonce narazili, ale podle mě si ještě nespojili, že ten tvor jsem byl já. Každopádně je zajímavá, co se tu kolem knihovny děje, a případně to využít.“

„Partička posedlá mocí, kterou mohou použít nebo ji prodat?“

Deneloth přikývl: „Přesně tak. Případně získat ten svazek, s někým se spojit a udělat ze sebe nestvůry. Jim by to nevadilo do chvíle, kdyby bylo pozdě. Oni si asi furt myslí, že když jste vlkodlak nebo nějaká variace na vlka, že si můžete dělat naprosto, co chcete a na nic se nemůžete ohlížet. To je možná pravda někde v lese, ale rozhodně ne ve městě.“

„Takže problémem je zvládnout je, tak trochu vás a postarat se o to, aby ten svazek byl bezpečně pod zámkem, než kontaktujeme určitou knihovnu v Elementálních horách. A podle vývoje vašeho stavu vymyslet, co dál s váma.“

Deneloth s povzdechem pomalu přikývl. „O co budu moct, se z toho, co jste právě vyjmenoval, postarám klidně sám, ale na všechno nemám ani prostředky, ani schopnosti, ani znalosti.“

„Dejte mi minutku k přemýšlení.“

„Samozřejmě,“ přikývl druid a nalil Drawkovi ještě trochu vody. Pak sáhl do zásuvky a něco nasypal na malý talířek. Vedle sklenky se objevily oříšky a nějaká semena vonící po jehličí.

A Drawk skutečně uvažoval jak na běžícím páse...

Trochu ho žralo vědomí, že Derakin asi o těchto událostech věděl, případně by ho nepřekvapily. Což nic neměnilo na skutečnosti, že s

momentálním stavem se bude muset vypořádat sám. Ne že by nemohl spoléhat na podporu Soranu, ta selhala málokdy, ale než se sem někdo dostane, může být všechno jinak. Takže jako obvykle je to sólová jízda.

„Kde je ta kniha?“ zeptal se Denelotha.

„Ve sklepení, dobře ukrytá i zabezpečená. Aspoň tedy v rámci možností, které tu mám. Ale je fakt, že tahle knihovna už hostila svazky různé povahy, takže pokud jde o to něco zabezpečit, můžeme soupeřit i s několika bankami.“

„To rád slyším. Chová se nějak podivně ona sama nebo má nějaký efekt na okolí?“

Deneloth zavrtl hlavou. „V tom to není. Dokud je zavřená, dá se s ní celkem normálně manipulovat. Problém je ten, že pokud ji otevře i osoba magie celkem neznalá, může do ní částečně proniknout a něco si odnést. Krom toho i ta kniha může do uživatele něco zasadit.“

„Nerozumím. Nebo tuším, ale nejsem si jist.“

„Ta kniha je napsána, nebo spíše vytvořena jako magická iluze, se kterou se dá manipulovat. Tím pádem dává nahlédnout do funkce mechanismů mnoha operací téměř bez námahy. V jiných knihách o magii najdete prvky potřebné k samotným procesům na různých místech, kolikrát ještě ukryté tak, aby je našel jen někdo s dostatečnými schopnostmi. Tady ne. Autor asi zkoušel za prvé vytvořit tu věc srozumitelně i sám pro sebe, za druhé chtěl ušetřit práci budoucím badatelům, aby je nezdržoval v přístupu k informacím.“

„Takže příručka toho, jak se stát vlkodlakem snadno a rychle napsaná jako slabikář pro děti ve školce,“ odušil Drawk.

„Velmi rámcově, ale v podstatě máte pravdu.“

„A kdyby se dostala do ruky těm zmetkům, co jsem je potkal na náměstí...“ nechal větu vyznít do ztracena.

„Tak se z nich za chvíli stane něco hrozného. A pokud to nebudou chtít použít sami, o čemž pochybuju při jejich inteligenci, tak to budou chtít někomu střelit. Pokud by to zkusili sami, tak existuje možnost, že by ten svazek roztrhali nebo třeba snědli, ale na to se spoléhat nelze. Navíc sám o sobě je velice přínosný a metoda jeho napsání by se dala použít i jinde. V podstatě je to velmi pokroková kniha obsahem i formou.“

„Takže,“ začal Drawk počítat na prstech, „potřebujeme tu knihu

dostat do Soranu bez pomoci magie. Za druhé tam dostat vás, protože jak jsem pochopil, proces, se kterým jste začal, se vám vymyká z ruky a uvítáte pomoc kohokoli, kdo se v tom vyzná.“

Deneloth ponuře přikývl. „To je bohužel pravda.“

„A za třetí se vyhnout těm blbcům venku, oboje odsud dostat pokud možno bez zbytečné pozornosti, a pokud by se během toho podařilo tu partičku vyhnat z Dyrenu, tak se taky nikdo moc zlobit nebude.“ zakončil prozatím Drawk.

„Přesně tak. Vidíte to jako proveditelné?“

„Potřebuju vědět několik věcí a to v čistých faktech. Tedy ne domněnky nebo odhady.“

„Ano?“

„Za prvé, pokud nám nepřijde nic nečekaného do cesty a pokud se nám podaří vyhnout těm čtyřem, zdržuje nás něco od opuštění Dyrenu? Něco, co si potřebujete opatřit, než se vydáme do Soranu?“

Deneloth se krátce zamyslel, ale nakonec zakroutil hlavou. „Nic mě nenapadá. Jen předám velení zástupkyni a vezmu si pár věcí, které mám stejně tady. Mít víc času, asi bych si vzal něco z domova, ale pokud je to akutní, klidně je oželím. Nemám tam nic, co bych nemohl sehnat kdekoli jinde.“

„Skvěle. Dále, je tu nějaké místo, kam se můžeme ukrýt do noci či do úsvitu, aniž by to vypadalo, že utíkáme? Ideálně něco, odkud bude znát, jestli se někdo vydává po našich stopách, ale odkud můžeme pak lehce vyklouznout?“

„Myslíte, že po nás někdo půjde?“

Drawk pokrčil rameny. „Jestli vás nenapadá někdo kromě té partičky, tak mě o to méně, ale pokud máme vyklidit prostor, chci mít jistotu, že budeme zvládat cestou jen vaši možnou proměnu a ne se ještě starat o to, jestli nám někdo pálí do zad.“

„Na hřbitově u města je několik krypt, kam se dá celkem bez problémů ukrýt. A je tam poutní místo, takže asi nikoho nepřekvapí, když se tam půjde během dne podívat ředitel knihovny. Nevím o nikom, koho by to mělo překvapit.“

„Fajn, takže můžeme se sbalit, vyzvednout ze sklepení tu knihu, vypravit se na ten hřbitov, tam počkat na noc a pak se vydat do Soranu? Mezitím dám zprávu syndikátu, že jsme na cestě a co má připravit.“

Možná nám hodí teleport někam po cestě, ale vzhledem k tomu, jak moc sebou potáhneme divokou magii, tedy vás samotného a ten svazek, tak bych na to nespolehal.“

„Ani to nečekám. Jinak ano, přesně takhle to bude možné provést.“

Drawk přikývl. „Tak se spakujte, vyrazíme co nejdřív.“

Denelothovi skutečně zvednutí kotev nezabralo dlouho. Jen na asi dvacet minut opustil kancelář a vyřídil několik formalit uvnitř knihovny. Jeho zástupci a další personál byli asi trochu zaskočení, ale ne tolik, jak by Drawk čekal. Napadlo ho, že podobné výlety má možná starý druid v oblibě v souvislosti se svým bádáním nad taji přírody, takže to jeho podřízené zase tolik nepřekvapilo.

S cestovní holí v ruce tvořila jeho jediné zavazadlo torna přes rameno a několik váčků, které měl u pasu. Drawk musel obdivovat jeho připravenost a tušil, že Deneloth sebou nemá naprosto nic zbytečného a že by cestoval stejně nalehko do hvozdu, do pouště nebo do ledových velehor. Druidi byli zkrátka cestovatelé, jak se patří.

Prošli zpět sály, kde se stále nehlučně pohybovaly brky a hlavy se plnily vědomostmi.

Seběhli do sklepa a Deneloth zabořil klíč do kovaných dveří se zručností šermíře, který napichuje protivníka na kord.

Ovanul je tichý chlad kamenných prostor pod hlavní budovou. Jak procházeli, na stěnách se rozsvěcely kulaté bílé body. Pravděpodobně reagovaly na Denelothovu přítomnost, takže se Drawk radši držel těsně u něj.

Přestože jeho orientační smysl a paměť byly obvykle více než dostatečné i v neznámém prostředí, tady se ztratil během chvilky. Možná to způsobilo něco ve stěnách. Ale jakmile člověk jednou ztratil povědomí o směru nebo uražené cestě, už se neorientoval. Všechna místa vypadala totiž naprosto stejně.

Pak se ocitli v místnosti. Uprostřed stál kamenný sloupek a na něm krychle. Jinak byla až podezřele nezajímavá.

Teprve v momentě, kdy na horní stranu krychle položil Deneloth ruku, všiml si lehkého nákrasu dlaně na jejím povrchu. Ale nikdy by si ho nevšiml, kdyby nevěděl, co hledat.

Horní polovina krychle se tiše složila do jakýchsi útvarů a vytvořila v podstatě stolní desku, jakýsi pultík. Na kovové desce ležela připoutaná

kniha.

Upřímně, Drawk čekal, že bude větší. Tuhle mohl klidně dát do sedlové brašny a nevěděl by, že tam je. Nevzbudila by pozornost ani tehdy, kdyby si ji vzal na odpolední čtení někam do parku. Nebyl to grimoár se spoustou drahokamů nebo prapodivných kování a nebyla rozhodně tak velká, aby ji člověk musel vždycky otvírat na stole. Když nad tím uvažoval, byl to podezřele nenápadný úkryt pro podezřele nenápadnou knihu. Druid mu podal svou hůl.

„Nespletli jsme se?“ zeptal se pro jistotu Denelotha, když knihu odpoutával z jejího žaláře.

Ten se jen zasmál. „Taky vás to udivilo že? Ale co jsou lepší mimikry než svazek, který nevzbudí absolutně žádnou pozornost?“

To musel Drawk uznat jako pádný argument a nastavil ruku.

„Až později.“ prohlásil rezolutně Deneloth, vylovil odněkud ze své kutny kus měkké kůže, svazek do ní zabalil a převázal několika řemínky. Takto chráněný balíček si pak zahrabal do své torny.

Když si opět urovnal oděv, nebylo na něm znát, že by k jeho vybavení něco přibylo.

„Nedělal jste někdy pro rozvědku nebo tajnou službu?“ zeptal se Drawk.

Deneloth se uchechtl. „Mladý muži? Kdo na Althoriku někdy pro vyzvědače nedělal?“

Drawk se několik vteřin cítil jako naprostý idiot. I když už na Namidu nějakou dobu strávil, některé nuance života mu ještě unikaly. Toho oficiálního i toho, který se probouzí, když jdou běžní lidé spát.

Pak se rozeběhl za starým druidem, který už se mezitím vydal na cestu zpátky na povrch. Několikrát skutečně hrozilo, že Denelothovu postavu ztratí z dohledu, ale běhat a svižně měnit směr uměl ještě Drawk více než dobře. Ulice Tar–Enoru na to byly v podstatě univerzitou.

Když se objevili opět v běžných prostorách knihovny, nikdo jejich přítomnost nezaznamenal. Aspoň to nikdo nedal najevo. Deneloth nelenil a vyšel na ulici. Děšť zeslábl do mrholení, jen občas spadla větší kapka, která škytla na dlaždičkách. Bylo jasné, že Deneloth se ujímá vedení a Drawk si bere na starosti obranu a kontrolu terénu.

„Kde máte koně?“ zeptal se najednou Deneloth.

„Nechal jsem ho ve stáji u náměstí. Ale kdybych se pro něj stavoval

ted'ka, bylo by jasný, že bereme roha. Udělám to až v noci.“

Druid přikývl. „Pokud se nepletu, zavírají až za úsvitu, takže času budeme mít dost.“

Procházeli podloubím na straně náměstí, když Denelothovi vypadla hůl z ruky. Drawk se pro ni automaticky sehnul. V tom momentě se mu do levého ramene zabořila vrhací hvězdice. Denelotha kupodivu minula, ačkoli stál určitě v její dráze.

„Kryjte se!“ křikl na Denelotha a sám se také přitiskl k jednomu ze sloupů, zatímco očima pátral po zdroji ohrožení, jak mu to jen možnosti jeho rozhledu dovolovaly.

Rychle se podíval na Denelotha. Druid stál nehnutě u sloupu, oči měl zavřené a jeho rty se pohybovaly. Drawk si uvědomil, že cítí ve vzduchu drobné tetelení. Druid musel sesílat nějaké kouzlo. Pak otevřel oči, podíval se na soranského agenta a ukázal palcem nejdříve za sebe, pak ruku ještě trochu natočil. Drawkovi došlo, že použil něco na detekci života a ukazuje mu přesnou pozici nepřátel. Drawkova telepatie tu byla k ničemu, cíle byly moc daleko. Z držáku na opasku opatrně vytáhl runovou hůlku, ale radši by ji nepoužil.

Vystrčil hlavu zpoza sloupu a snažil se jedním pohledem zachytit celé náměstí. Šlo to, ale velmi nekvalitně. Vyhlédl proto více.

Blížili se k nim. Vypadali jako na vojenské přehlídce. Jak se tiskl ke sloupu, zatlačil opět na hvězdici. Zranění nebylo vážné, nic to však neměnilo na jeho otravnosti a možném omezení v boji.

Přitiskl se opět zády ke kameni a se zaťatými zuby si vytrhl ten ostrý kov z ramene. Ačkoli si něco takového z této části těla nevytrhával poprvé, záupnění se neubráníl. Deneloth se na něj podíval a lehce napřáhl ruku jeho směrem.

Zatímco se Drawk díval na zkrvavenou hvězdici, ucítil v rameni zaškubání. Rána bolela o něco méně a spíš tupě. A nekrvácela. Drawk s díkem v očích kývl.

„Moc do toho nebouchejte a bude to v pohodě. Jestli dorazíme na hřbitov, podívám se na to pořádně.“

„Až dorazíme na hřbitov,“ opravil ho s úsměvem Drawk a postavil se mezi sloupy.

„Co byste rádi, pánové?“ zeptal se příchozích a založil si ruce na prsou, takže hůlku krylo předloktí.

„Budu stručný. Někde u vás dvou je něco, co chceme. A taky to dostaneme.“

Drawk si ho měřil pohledem. Byl mladší než on, ale měl v sobě tu pevnost a stabilitu člověka, který už něčím prošel. Určitě něco vykradl, pár lidí zmlátil a od několika dostal taky nakládačku. Drawk si nebyl jistý, jestli stojí před vrahem. Ale určitě stál před člověkem, co se nebojí rány rozdávat i přijímat a pokud jeho protivník náhodou zemře, vadit mu to nebude.

„To jsi možná až příliš stručný, protože netuším, co máš na mysli. Můžeš to trochu rozvést? A možná se představit?“

Zavrtěl hlavou. „Do toho je ti kulový. Tenhle děda má něco, co nás zajímá. On sám nás zajímá taky, ale my chceme to, co mu tuhle zvláštnost dalo, ne jeho.“

Jenom něco odpozoroval a trochu si odvodil. Ví, co chce, akorát neví, jak to vypadá.

„V tom případě ti skutečně nemůžu pomoci, protože nevím, co máš na mysli. Když mi řekneš, po čem konkrétním jdeš, tak ti zkusím poradit. Ale jinak...“ Drawk v čisté bezradnosti pokrčil rameny.

Kluk přišel až k němu a zasyčel mu do obličeje asi z dvaceti centimetrů. „Tak poslouvej, ty sráči. Tenhle starej páprda je vlkodlak nebo něco takovýho a já chci mít v ruce to, co to způsobuje. A jestli to nepude po dobrým, tak jsme tady čtyři proti vám dvěma. On je už dávno za zenitem a ty nemůžeš pořádně hejbat jednou rukou. Takže ti radim, aby sis dobře rozmyslel, jak to bude pokračovat.“

Zase se dalo do deště.

V několika věcech měl vůdce tlupy pravdu. Drawk si tady moc hrát nemohl, aspoň ne teď. Nechtěl riskovat, že se Denelothovi něco stane. Za prvé mu šlo o druida samotného, za druhé bude potřebovat napravit rameno, a jestli dojde na souboj, tak možná i něco víc. Ano, bojoval velmi dobře a ani tihle kluci nepředstavovali velký problém. Nebyl ale nezranitelný.

Těch několik vteřin úvah přerušil přímo Denelothem. Možná ho urazil předchozí proslov, nebo už mu začínala být zima. Vyšel zpoza sloupu s pohledem člověka, který má na práci mnohem podstatnější věci, než se hádat s bandou výrostků.

Švihl rukou a z jeho prstů vyrazila jakási modrá pavučina. Vypadalo

to, že na skupinku hodil tenkou modrou sít'. Ta se dotkla jejich hlav a se zasyčením zmizela. Všichni čtyři se pozvolna svezli k zemi.

„Pomozte mi je odtáhnout sem, ať nejsou tak vidět a neprší na ně. Za půl hodinky se proberou, ale já se mezitím chci někam dostat.“

„To jste nemohl udělat rovnou?“ houkl na něj Drawk dotčeně.

„Eh... tohle kouzlo umím jen hrozně lokálně, protože jsem ho používal jen na jednotlivce. Takže jsem to riskl až ve chvíli, kdy byli těsně u sebe. Ani jsem nevěděl, jestli je to zvládne všechny.“

Drawk si odfrkl a dal se do tahání těl. Pak pokračovali s Denelothem v cestě, aniž by padlo jediné další slovo.

Hřbitov působil i v chatrném počasí uklidňujícím dojmem. Drawk měl dobrou představivost a doslova viděl, jak to v příjemném letním dni musí působit malebně. Teď bylo sice skoro všude bláto, ale náhrobky a kameny svítily do svého okolí a stejně jako celý Dyren vypadaly, jako by se zrovna chystaly do společnosti.

Následoval Denelotha, který podle všeho věděl, kam jít i jak se tam dostat. Nevyhnuli se sice lehkému čvachtání v terénu, ale jinak se nezdálo, že by přilákali pozornost kohokoli, maximálně vyplašili několik ptáků nebo jiných zvířátek.

„Tady to je,“ oznámil Deneloth a ukázal na... cosi kamenného, u čeho Drawk nebyl schopen poznat funkci. Opět tedy následoval druida, až se společně prodrali kolem hladkých stěn a skončili ve složitém prostoru, který byl určitě pod povrchem hřbitova. Drawk se zmateně rozhlížel kolem sebe a snažil se přijít na to, v čem se to vlastně nachází.

„Tohle byla kdysi krypta i svatyně,“ navázal druid na jeho vlastní úvahy, opřel hůl o zeď a rozbaloval na kamenné desce něco z toho, co měl po kapsách.

„Některé starší rodiny v Dyrenu a okolí tenhle zvyk držely, pokud měly vlastní náboženství. Bylo zvykem slavit spolu s mrtvými. Takže třeba když se narodilo dítě, přinesli ho ukázat i svým předkům a věřili, že tak získávají jejich požehnání. Pokud se pamatuju, zrovna tahle rodina pak někam odešla a stavba zchátrala. Pak tomu snad pomohl zásah bleskem nebo něco podobného a částečně se to tu zhroutilo.“

„To muselo vypadat moc hezky, když to fungovalo.“

Deneloth přikývl. „Rozhodně. Mně se moc líbí ta myšlenka, kdy na

hřbitov nechodíte jako na ponuré místo, které chcete co nejdřív opustit, ale berete víc smrt jako součást života a vedete k tomu od malička i své potomky.“

„Moudré řešení,“ usmál se Drawk na druida.

„Ukažte mi to rameno,“ pokynul mu Deneloth na kus desky.

Drawk si sedl a zbavil se tuniky.

Rána vypadala zvenku ošklivě, ale když ji Deneloth vyčistil, byl to jen drobný zářez. Jak se tak druid zabýval jeho ramenem, vytáhl Drawk z kapsy hvězdici a zkoumal ji. Byla to naprosto hladká zbraň bez jakýchkoli ozdob, jakou šlo koupit u každého jen trochu šikovnějšího zbrojíře. Čichl si k ní, ale nebyly patrné ani stopy nějakého jedu nebo čehokoli, co by mělo případné zranění zkomplikovat.

Když se podíval na svoje rameno, Deneloth už na něj připevňoval vnější obvaz. Tehdy si Drawk všiml, že druidovu ruku pokrývají tmavé chloupky, které mění své umístění, hustotu i délku. Jakoby mu paže střídavě obrůstala srstí a zase ji ztrácela. Navíc, když druid občas zakašlal, měl Drawk pocit, že slyší mezi sípáním a podrážděním krku i zavrčení.

„Musím se spojit s Derakinem a říct mu, co se tady děje. Třeba pro nás nakonec bude mít i nějakou lepší přepravu. Takže pokud vás nebudu vnímat, neděste se.“

Deneloth přikývl. „Dělejte, co uznáte za vhodné a nenechte se rušit.“

Drawk přivřel oči a po chvilce soustředění navázal duševní kontakt s velitelem Soranského výzvědného syndikátu.

-Tak co, jaký je tam na jihu počasí? – zeptal se Černá pěst.

-Mrholí a je tu lezavo.

-A proč mi voláš?

-Protože držím v ruce hvězdici, kterou se mi jeden z místních hajzliků trefil do ramene. A to rameno mi teďka ošetřuje druid, ředitel knihovnik a kontrolovaný vlkodlak v jedné osobě.

Na druhém konci bylo chvíli ticho a Drawk očekával buď záchvat smíchu, nebo to, že dostane hrozně vynadáno.

-Počkej, co sem pleteš vlkodlaky, měl jsi vyzvednout knihu.

-No, ta s tím právě docela souvisí. Deneloth, ředitel knihovny, si ji přitáhl z Elementálních vrchů a dostal se podle jeho slov hodně daleko v procesu kontrolované lykantropie. Ale za prvé se mu to trochu vymyká

z rukou, za druhé po něm asi jde nějaký místní gang, kterej chce tu knihu získat pro sebe a využít, nebo ji někomu prodat. Takže moje momentální otázka zní, jestli je možný se nějakou cestou dostat hodně rychle a relativně bezpečně do Soranu, nebo jestli to máme vzít pěšky? Teda spíš koňmo?

Ted' bylo na druhém konci ticho delší dobu, ale Drawk téměř slyšel, jak Derakin uvažuje. Bylo to podobné, jako když byl hluchý telefon, ale na druhém konci jste stejně slyšeli někoho dýchat.

-Což o to, portál můžu otevřít, ale bude mi to chvíli trvat. Teda ne ten portál, ale vhodné prostředí. Bylo mi řečeno, že ta kniha by se neměla přepravovat magicky, protože toho má v sobě víc než dost. Za druhé netuším, co všechno se může stát, pokud se bude teleportovat vlkodlak při plném vědomí. A on se může jako měnit podle svého přání?

-Podle toho, co mi řekl, tak nad tím má téměř plnou kontrolu a nemá na něj vliv ani úplněk. Jenže tenhle stav asi nebude trvat věčně, protože už má některý samovolný projevy. Když jsem k němu přišel do knihovny, držel si jednu ruku vši silou u podlahy a měl místo ní spár, kterej se snažil vrátit do původní podoby. Ale i když je vlkodlak, má vlastní vědomí a nemá výpadky paměti.

-A co ty maníci, co tě trefili?

-Banda místních výrostků, co tu otravujou lidi. Dělej spíš bordel, za kterej je nikdo nemůže moc posthovat, ale jsou hrozně vlezlý a nepříjemný. Hostinský v restauraci mi jasně řekl, že pokud by se jim něco stalo, nikdo v Dyrenu se nebude zlobit.

-No, nebudu proti nim nic podnikat cíleně, ale pokud to bude jako vedlejší ztráta, tak se myslím nic nestane.

-Co navrhuješ?

-Máš tam nějaký bezprostřední hrozby?

-Zatím snad nic. Ty parchanty jsme nechali na náměstí. Ale každou chvíli přijdou k sobě a začnou po nás pátrat. Tentokrát asi už ostřejc. Takže bych docela ocenil portál do Soranu někde v okolí. Upřímně, nechci riskovat dlouhé cestování se Denelothem, pokud má ztrácet průběžně kontrolu nad tím, jak se mění.

-Portál zařídím a dám ti vědět. V podzemí se místo na jednoho vlkodlaka ještě najde.

Spojení zmizelo a Drawk si protřel oči. Po většině těchto hovorů měl

pocit, jako by učel na zátaħ sto stran složitěho textu a teď si musí utřídít myšlenky.

Pak si uvědomil, že je něco špatně. Rozhlédl se. Deneloth byl pryč.

Už už chtěl zavolat, když se od stěn odrazilo zavrčení. Ne zakašláni smíšené s vrčením. Tohle byl pořádný vlčí zpěv.

Sevřel hvězdici v pěsti jako tlačnou dýku a vyrazil ven.

První, co uviděl, bylo tělo, na jehož záda bubnuje déšť. Mělo na sobě několik šrámů a krev, která z něj vytékala, se mísila s dešťovou vodou, která plnila brázdy v měkké půdě hřbitova.

Další zavrčení zaslechl někde za sebou. V duchu proklel svou zbrkllost a proklel taky pokolení vlkodlaků za to, jak se tahle stvoření umí neslyšně pohybovat. Pomalu se otočil.

Stál za ním a minimálně podle vzhledu byl víc vlkem než člověkem. Vypadal jako zatraceně mohutný ansh s předimenzovanými tesáky i drápy. Ty byly dlouhé jako samotné prsty. Od pohledu byly dost ostré, ale působily hrozně křehce.

„Ssssstraaaaať sseeeee,“ zasyčel tvor mezi tesáky a zároveň se po Drawkovi ohnal spárem Drawk reflexivně uhnul, ale dráp mu stejně řízl do bandalíru, jak tělo cuklo a ten zbytek zůstal ještě zlomek vteřiny na místě. Jeho nohy se ocitly mimo pevnou desku. Spadl na jinou desku z metru a půl a síla nárazu ho na chvíli připravila o vládu nad rukou, takže hvězdice cinkla o kámen a tiše se zapíchla do chomáčku mokré trávy.

Než se stačil znova pohnout, vlkodlak už byl u něj. V těch zlomcích vteřin, kdy mu pohlédl do očí, viděl v nich jakýsi smutek a bezmoc. Jakoby Deneloth byl stále přítomen, ale jen jako divák v těle, které se řídilo pouze instinkty.

Bylo mu jasné, že proti vlkodlakovi nemá šanci. Navíc v momentě, kdy kousek od nich bylo zkrvavené tělo, ve kterém možná ještě zbyla jiskřička života, takže vlkodlaka udržovalo svým pachem v ráži.

Tvor ho zvedl do výšky a poslal proti stěně. Tlapa sebou ovšem v hodu cukla, jakoby Deneloth získal na moment víc kontroly. Díky vlkodlačí síle vyletěl Zashionec výš a napůl skončil na římse hrobky hned vedle vchodu.

Vyškrábal se na pevnou desku a rozběhl se dovnitř. Za sebou slyšel jen vrčení a funění.

Vlkodeneloth byl neskutečně rychlý a už s prvními Drawkovými kroky mu byl skoro v patách. Drawk se na moment ohlédl a bandalír se zachytl za kamenný výstupek na zdi.

Tlapa mu sevřela rameno a prudce otočila, naříznutý bandalír spadl na zem. Tlapa zvedla Drawka kousek nad podlahu a vlkodlak ho nesl dovnitř. Přitom zabral zadní prackou za bandalír a kopnutím ho poslal kamsi pryč.

Stvůra dotáhla Drawka až dovnitř hrobky a shodila z římsy dolů mezi katafalky.

Tupá bolest v rameni byla v momentě dopadu na ostré zhroucené kameny krypty to nejmenší.

Do každého nervu Drawkova těla vystřelily impulsy bolesti současně s vědomím, že polovinu těla necítí. Vlkodlak si s ním házel jak s hadrovou panenkou a Zashioňan měl pocit, že s každým projevem síly a agrese roste. Tak nějak čekal, až ho něco trefí do hlavy. Tohle dost bolelo a už to chtěl mít za sebou... dopadl na hrubě opracovanou skálu a poslední, co ucítil, byla ostrá bolest v zadnici.

Tak nějak čekal, že se před ním zjeví *daonar* nebo jiný obvyklý příznak duše mimo tělo, ale místo zvolna se uvolňující tmy přišlo totální bílo.

Drawk ležel mezi kameny jako kus hadru, který někdo skládal po láhvi whisky na ex. Tehdy se Denelothovi vrátila část jeho vlastního vědomí. Jeho tělo se ovšem zarazilo někde mezi lidskou a vlčí podobou. Získal zpět lidskou formu, ale vypadal, že má velmi věrohodnou vlčí masku, rukavice a boty z kožešiny.

Díval se na tělo člověka, který ho měl zachránit před jeho vlastní zkázou, a jeho mysl zaplavovalo čisté zoufalství. Nevěděl, co má pořádně dělat a jeho vzpomínky na praxi u tajných služeb byly za prvé už velmi mlhavé, za druhé zastřené oparem vlčích instinktů, které se mu stále ve vlnách vracely do vědomí.

Pak si uvědomil přítomnost druhého těla.

Sklonil se k němu a převalil ho na záda. Poznal v něm jednoho z těch, které s Drawkem potkali na náměstí. Čtveřice se asi rozdělila a vydala se je hledat do různých částí města a jeho okolí.

Deneloth na něj zkusil promluvit a doufal, že nebude vydávat jen temné vrčení. Jeho hlas zněl kupodivu celkem lidsky a byl i schopen artikulovat, jak to jen vlčí čelisti umožňovaly.

„Kde jsou ostatní? Hledají nás?“ lepší otázka ho nenapadla.

Mladík na něj koukal s nepřítomným výrazem člověka, který má smrt na jazyku. Pak se zmohl na pár posledních slov.

„Jsou...ve městě....se zbraněma...“ chtěl se ještě nadechnout a něco říct, ale jeho tělo už vypovědělo službu.

Deneloth zaúpěl. Několik nekonečných desítek vteřin pozoroval skelný pohled, pak mladému muži zatlačil oči. *At' se tvoje duše vrátí brzy.* popřál mu v duchu. Vzápětí mrtvolu přejelo několik záblesků modrobílého ohně, jak se duše vydala na cestu do *daonaru*.

Druid shromáždil poslední zbytky svého lidského vědomí a uvědomil si, že má v kryptě věci. Jejich posbíráním nemůže nic zkazit, třeba ho udrží při vědomí toho, že není vlk, ale člověk a druid.

Deneloth shromáždil své vybavení a oblékl se do kutny. To poslední trvalo trochu déle, ale s dostatkem soustředění na jednu věc v jeden čas se to nakonec povedlo.

Byl sice trochu shrbený, ale na dálku vypadal snad jako člověk. Nebo spíš ne jako vlkodlak.

Ale co teď? ptal se pořád sám sebe.

Drawk byl mimo. Určitě se vrátí, ale nešlo odhadnout, jak dlouho to bude trvat. Mohla to být minuta, nebo klidně týden. Mohl by se zkusit spojit na vlastní pěst s Derakinem. Ale nikdy se neviděli, nikdy spolu pořádně nemluvili a říkat mu, že je napůl ve vlčí podobě a že díky němu si může agent SVS připsat do notýsku reinkarnací další křížek, asi zrovna moc nepomůže. Navíc netušil ani za mák, na čem se Drawk a jeho šéf domluvili, jestli vůbec na něčem.

Pak si vzpomněl, že se Drawk zmiňoval o koni. Lepší něco, než pohyb po vlastních. Všechno, co je potřeba, má u sebe. Výstřel do tmy, ale rozhodl se vyrazit do Soranu sám. Nebo minimálně pryč z Dyrenu.

Když našel svou hůl a sevřel kolem ní prsty, konečně se trochu uvolnil. Už se cítil zase celkem jako člověk, i když nemohl pořádně posoudit, jak vlastně vypadá. Ale pokud se bude lidem vyhýbat, snad to nebude takový problém.

Rychlým krokem vyrazil zpátky k Dyrenu a rozhlížel se na každém rohu. Cítil se jako vetřelec ve městě, ve kterém strávil většinu svého života.

Černá pěst se probíral na stole nějakými papíry a jen občas hodil očkem do místnosti, kde se Aini skláněla nad pitvaným tělem. Potřeboval opravdu klid a katakomby byly jednou z nejklidnějších částí Soranu. Patoložka navíc důsledně udržovala izolaci před *daonarem*, v zájmu klidu na vlastní práci, takže to byla skutečně oáza klidu...

Než se dovnitř vrátil Půlnoční šepot a opřel se o jeden ze stolů.

Derakin se na nic neptal, odložil papír a upřel na svého pobočníka úsměv plný napjatého očekávání.

„Ztra....ztratili....“ několik zakašlání, „kurva drát tohle mě zničí... ztratili jsme kontakt s Drawkem...“ vydechl nakonec a dřep si na podlahu.

„No jel do Dyrenu, ne? Od té doby ho nikdo nekontaktoval.“

„Ty blbe, já mluvím o průběžném sledování životnosti! Když odjížděl, Tharan mu udělal na ruce dočasnej symbol na sledování životní esence. No a tenhle symbol se přestal hlásit, takže náš Zashionec je nejspíš tuhej.“

„Dopredelepráce!“ zařval Derakin a vyběhl z katakomb.

Jakmile se dostal ven, soustředil se na Tharana, nejmocnější magickou osobu v širém okolí.

-*Už ti to Rentgol řekl?*- zaznělo místo pozdravu.

-*Jo, byl jsem u Aini.*-

-*V práci nebo doma?*-

-*V práci, je tam klid. Co se teda stalo?*- stočil Černá pěst hovor k meritů věci.

-*No co by, nemáme od Drawka chvíli signál a to tetování je chráněný. Takže nejspíš je po smrti. Jenže je to podivně klidný.*- povzdechl si rifter.

-*Klidný?*-

-*No vypadá to, že se jeho duše drží na místě, protože jsem nezachyt nic silnějšího.*-

Derakin si povzdechl. -*Víš co, podívej se tam přímo a zjisti, co a jak.*-

Protože Tharan neměl ve zvyku otálet, jen co v Derakinově hlavě

dozněla jeho vlastní slova, spatřil svítící kouli, která se vznesla nad Soran a vyrazila směrem na jihozápad.

Deneloth to vzal oklikou a blížil se tam, kde tušil stáje restaurace. Báł se toho, jak na něj zvíře bude reagovat, ale přinejhorším mohl použít něco ze svých druidských schopností a koně trochu uměle uklidnit. Se zvířaty to uměl vždycky dobře a Drawk mu tohle nemůže zazlívát.

Drawkovo vědomí přišlo k sobě uvnitř sferilového krystalu. Pozitivem bylo, že nezemřel a jeho duše zůstala pravděpodobně přímo u těla. Problém byl, že se sebou v tomhle stavu nemohl vlastními silami dělat prakticky vůbec nic. Už jednou se s takovou situací oddělený těla i duše seznámil, ale tehdy se to týkalo někoho jiného a on to jen pozoroval zvenku.

Doprdele co ted? I když věděl, že to k ničemu není, pokusil se vědomím zaútočit na strukturu srefilu. Jeho tělo bylo momentálně nepoužitelné, a přestože se podle všeho nacházel v jeho těsné blízkosti, sferil ho sám od sebe nepustí. Naopak, Drawkova duše ho vyživuje, takže pokud by tu zůstal hodně dlouho bez pomoci, prakticky stráví sám sebe.

Tharan letěl padesát metrů nad zemí - tedy ve své obvyklé letové hladině - a pod ním ubíhal Althorik podobný šmouze hnědé, zelené a občas modré, jak koule překonala řeku nebo jezero. Rifter seděl uvnitř koule světla se zkříženýma nohama a držel v rukou papírovou mapu kontinentu, vzácné sběratelské vydání, které si velmi rychle... vypůjčil ze Soranské královské knihovny.

Za běžných okolností by pro tohoto čaroděje nebyl problém se teleportovat i na vzdálenost desítek mil a několika takovými skoky překonat polovinu kontinentu za pár minut. Problém byl, že musel vědět, kam se chce přemístit a v Dyrenu nebyl už celé roky. Takže si musel vystačit s obyčejnou mapou a rychlým pohybem vzduchem. Naštěstí v jeho duševní mapě zůstala stopa poslední aktivity Drawkova tetování a tvořila poměrně slušný záchytný bod.

Ucítil, že už je blízko, takže mapa putovala do pouzdra a koule zprůhledněla.

Dyrenský hřbitov byl naštěstí výrazný a na tuhle dálku byla Drawkova lokalita jako zapálena pochodeň v temném sklepe.

Rifter se snesl a stoupaje botou na kamennou římsu hrobky nechal cestovní kouli rozplynout.

Vešel dovnitř a prostor ihned zahalilo decentní světlo.

„Drawku?“ zavolal zkusmo, ale nikdo se neozval.

Došel až ke kraji římsy uvnitř hrobky a podíval se dolů, kde spatřil zkroucené agentovo tělo.

Tharanovy oči se na moment zúžily v soustředěném prohledávání prostoru. Když zjistil, co se stalo, zachechtal se. „Takže noha ti nestačila, co?“* zeptal se okolního prostoru a snesl se skokem dolů.

Napřáhl k Zashioňanovi ruku, ale v zápěstí ucítil prudkou křeč a zaklel.

Nedalo se nic dělat, musel chvíli počkat. Ačkoli jeho absolutní nadání pro magii způsobovalo mimo jiné i to, že pro něj nebyl uzavřen žádný obor a mohl tedy používat i léčivou magii, ani jemu se nevyhla nutnost aspoň minimální pauzy mezi použitím cizích oborů. Kdyby se hned pokusil vyléčit svého kolegu pomocí kouzel, pravděpodobně mu to utrhne ruku.

Minutku přecházel mezi katafalky a po čase zkoušel vyslat do konečků prstů potřebnou energii. Když už se jeho tělo nebránilo, vrátil se k Drawkovi, otočil ho na břicho a vytáhl mu ze zadku sferil, který odložil opatrně stranou. Pak nad mrtvolou rozhodil obě ruce a zahalil ji do zeleného svitu.

Postupoval nejdříve od končetin a záhy se dostal až k trupu. Energie napravovala kosti a spojovala roztržené části tkáně. Netrvalo to zase tak dlouho a Drawkovo tělo bylo připravené přijmout zpátky svou duši.

Tharan vzal krystal, pro jistotu ho zlomil na víc částí a položil Zashioňanovi na prsa.

Kolem sferilu zavířila modrobílá mlha, chvíli se v obláčku váhavě vznášela nad tělem a pak se její pramínky napojily na odhalenou kůži popraskaného brnění a potrhaného oděvu.

* V knize Procitnutí do spiknutí se Drawk účastnil souboje, při kterém soupeřka použila sferilový krystal jako dýku, která mu nakonec skončila v noze.

Drawk nra Tar-Enor prudce vstal a zalapal po dechu, pak mu padla hlava zpátky na kámen, ale to už ho Tharan podepřel rukama.

Drawk překvapeně zvedl oči a soranský rifter se na něj zašklebil.

„Vítej, zpátky, kamaráde. Ušetřil sis jednu reinkarnaci.“

„Co se stalo? Byl jsem ve sferilu co?“ Drawk chtěl vstát, ale něco v něm povážlivě křuplo.

„Sakra, že bych ty žebra nevzal dost důkladně? Lehni si zpátky.“

Zashioňan poslechl a z rifterových rukou opět vyrazily proudy zeleného světla, tentokrát jasné a přesně cílené, a naplnily hrobku směskou bzucení a hučení.

„No řeknu ti to jednoduše, jak jsi asi padal seshora, tak si to schytl vlastním sferilem do zadku. No, a protože ten pád tě dorazil, tak si duši natáh sferil.“

Drawk se rozchechtal a zakašlal.

„Teď se mi moc nemel.“

Jeho tělo zasáhla další vlna impulsů a bolesti zmizely, zůstala jen trocha ztuhlosti.

„A teď vyskoč,“ instruoval rifter.

Nra Tar-Enor váhavě vstal, ale každý další pohyb byl rychlejší, jak zjistil, že je opět v plně provozuschopném stavu.

„Co se tady vlastně stalo?“ nadhodil Tharan a opřel se se založenýma rukama o skálu.

„Ehhh...“ protáhl se Drawk, „vypadli jsme s tím druidem z Dyrenu a chtěli se tu schovat do noci a pak rychle vypadnout. Jde po nás nějaká místní partička. No a tady se ten Deneloth změnil na vlkodlaka a sejmul mě, teda skoro.“

„Hmm... no ani zvenku jsem ho nikde neviděl, co odhaduješ, že má v plánu?“

Drawk pokrčil rameny: „Nejspíš to samý, co původně, ale už nebere ohled na opatrnost. Čapne nějak mýho koně ze stájí a vypadne eorví kam. S Derakinem jsem domlouval teleportaci, ale je otázkou, jestli je to ještě namístě.“

„No zdrhnout nám nesmí. Já se vrátím do Soranu a připravím to na místní spuštění. Akorát bude teda potřeba to něčím odpálit.“

Rifter si začal prohledávat kazajku a hledal něco, co by mohl magicky upravit. Pak mu padl zrak na rozbitý sferil.

„Jo, tohle půjde,“ prohlásil a dupnul na krystal. Pokynul rukou. Střípky se vznesly a poletovaly mu v modrém svitu kolem dlaní. Za moment držel v rukách normální sferilovou tyčku, kterou podal Drawkovi.

„Víš, co s tím máš dělat?“ ujistil se.

„Na zlomení?“

Rifter přikývl, poodešel několik kroků a zajel rukou do prostoru, kde okamžitě vznikla jiskřící trhlina v realitě.

„Hele nemáš náhodou otiskovýho koně? Jsem bez zvířete,“ nadhodil Zashioňan s povzdechem.

„Pravda, pravda.“ Čaroděj si opět prohledal oblečení. Tentokrát vytáhl s kapsy drobný prstýnek, který se Drawkovi tak tak vešel na malíček.

„Něco by v tom být ještě mělo. Ale pospěš si, ta tyčka vydrží pohromadě nejdéle hodinu, dal jsem to do materiálového zámku.“

Drawk přikývl a Tharan si otevřel portál do lokálu U Letící čepele.

„Heleme, tak co vy dva?“ nadhodil Derakin, který stál zrovna na druhé straně.

„Ale, taková vtipná historka,“ začal Drawk, ale Tharan jen obrátil oči v sloup, prošel portálem a lusknutím ho zrušil.

„To sou móresy, takhle člověka utnout v půlce věty,“ zakroutil Zashioňan hlavou. Našel svůj bandalír s výbavou, sferilovou tyčku vrátil do pouzdra, po chvilce koumání navázal řemínek a vydal se z hrobky ven.

Trochu mrholilo, ale nic vážného to nebylo. Navlékl si prstýnek a mávl rukou. Z ruky vyrazil pramínek světla a začal před Drawkem vytvářet tvar koně, který se během minutky ustálil. Byl přitom stále spojen s prstenem na jeho malíčku, na což si Drawk dosud úplně nezvykl, i když na tomhle „zvířeti“ už jel víckrát.

Vyšvihl se do sedla a vyrazil směrem k městu.

„Tak kde seš, ty bastarde starej?“ říkal si pro sebe našťvaný mladý muž, když pozoroval náměstí. Jeho oči kmítaly z uličky na uličku a snažil se odhadnout, odkud by Deneloth s tím dalším chlapem mohli vylézt. Bylo mu jasné, že se musí vrátit pro koně. Jednak by tu tak dobré

zvíře nenechali, a krom toho, ať už jejich cesta vede kamkoli, nepůjdou pěšky, když mají koně. Respektive mohli by, ale pochyboval o tom.

Jak se tak nořil do úvah, došla mu trpělivost. Vydal se odměřeným krokem přes náměstí směrem ke knihovně.

Když byl v půlce prostoru, který zahrnoval pouze několik velkých kamenných květináčů s ozdobnou zelení, zaslechl kopyta. Pak spatřil i jezdce.

Z ulice vyrazil tryskem hnědák a na jeho hřbetě postava v kutně.

Kluk tam ještě několik vteřin stál v naprostém překvapení a ochromení. Nečekal jezdce, který se bude pohybovat rychleji než chůzí. Taky ho zarazilo, že je jen jeden. Tohle přílišné uvažování nad možnostmi a tím, že je něco jinak, ho málem stálo život.

Deneloth na něj neměl v úmyslu útočit, ale taky nehodlal měnit směr jízdy, takže mladík v poslední chvílce uskočil a praštil se do boku o kamenný truhlík. Květiny ho zašimraly v nose.

Trhl hlavou za zvukem kopyt, ale viděl jen koňský zadek a ohon mizící v další ulici a mířící k městské bráně. I když to byla naprostá blbost, vyrazil sprintem za jezdcem.

Když dorazil k ústí uličky, opět se zarazil. Možná to úplná blbost nebyla, řekl si. Jezdec zastavil a teď se nějak podivně kroutil v sedle. Mladík zaslechl podivné syčení a jen sledoval, jak sebou hlava v kápi nepřirozeně škube.

To trvalo asi dvacet vteřin a pak se jezdec přitiskl ke zvířecímu hřbetu. Jemně koně pobídl a zvíře se dalo pomalu do kroku.

„Běž sakra za ním, ne!“

Otočil se a spatřil zbytek partičky. Tedy dva členy, které asi přilákal zvuk kopyt na dlaždicích, a byli nejbliže.

„Kde je sakra Doger?“ houkl na ně.

„Nevím vole, vydal se na druhou stranu. Vždycky ho napadne nějaká blbost, znáš toho troubu.“

„Tak dost keců, musíme za ním, ale nesmíme ho vyplašit.“

„Kde je ten druhý, měl přece kámoše?“

„To netuším a budu to řešit, až se objeví. Tomu chlapovi chci vlastnoručně zmalovat ciferník.“

Deneloth se opět uklidnil a vnímal jen příjemný povrch koňského

hřbetu. Ta jízda tryskem byla chyba. Jakmile se v něm rozproudil adrenalin způsobený pohybem a strachem z možného ohrožení, probudily se opět vlčí stránky jeho osobnosti. Proto musel v uličce za náměstím zastavit a opět se ovládnout. Jestli ty hajzlíci půjdou za ním, tak je docela lituje.

Pobídl koně a pokračoval ven z města.

Když druid na hranici lesa, ozval se za ním drzý hlas, který se mu předtím vryl velmi dobře do paměti.

„Tak jsme tě dohnali, dědku.“

Zastavil koně, ale neotočil se. Čekal, co budou mít za další řeči a snažil se opět sám sebe uklidnit. Už eorví pokolikáté za tenhle den.

„Ztratil jsi jazyk? Aspoň se na nás otoč, ne.“

Deneloth si povzdechl a udělal to. Absolutně netušil, jak vypadá a jak to bude působit. V obličejí měl skoro plně zpět svou lidskost, ale stejně tam zůstalo něco zvířecího.

Mladíci to museli poznat, protože lehce ztuhli, ovšem jen na chvíli.

„Co zase chcete?“

„Tu... tu knihu...nebo co to je.“ Vůdce party už nezněl tak přesvědčivě, ale Deneloth to skoro nevnímal. Byl celkově unavený a už mu přestávalo záležet na tom, co se vlastně stane dál. Pokrčil rameny a natáhl ruku ke kapse své kutny. Pak si uvědomil, že dal svazek do jedné s Drawkových sedlových brašen a obešel koně.

„Na nic si nehraj, víme, že to tu někde máš.“

„Aby ses neposral, mladej,“ odvětil Deneloth nepřítomně.

„Takhle se mnou nemluv, dědku, nebo ti opravdu ublížím,“ pronesl mladík výhružně, a aby dodal svým slovům váhu, položil ruku na jílec krátkého meče u pasu.

Za nimi se ozval tlumený dusot kopyt a trojice lapků se ohlédla s napřaženými zbraněmi.

Drawk zastavil uprostřed všech zúčastněných, aniž by jim zřetelně věnoval jakoukoli pozornost. Jen co sesedl, přitáhl si bandalír, ve kterém vzápětí zalovil.

„Hergot, kde to zase mám,“ zaslechli ostatní, kteří byli totálně vykolejeni jeho naprostou netečností k jejich přítomnosti. Včetně Denelotha.

„Ahá... výborně,“ pronesl Drawk vítězně a pozvedl v ruce sferilovou tyčku jako nečekané řešení všech problémů všech přítomných. Otočil se na nejbližšího mladíka a se slovy: „Tohle mi podrž,“ mu tyčku hodil.

Dotyčný k ní reflexivně vyrazil oběma rukama, což je statisticky nejlepší cesta, jak něco upustit.

Tyčka se mu odrazila od jednoho prstu k druhému, vzápětí se odrazila zpátky k Drawkovi. Ten udělal krok zpět a nechal tyčku dopadnout na kámen, na který si předtím pečlivě stoupl.

Ozvalo se nepřilíš výrazné *křach*.

Z krystalu, který se rozpadl na původní desítky střepin, vyrazila modrá záře. Obklopila všechny přítomné, aby se vzápětí ustálila do světélkující polokoule.

„Drawk volá Soran, Drawk volá Soran,“ přidal ještě Drawk pro jistotu, i když tušil, že prohlášení nebude mít v danou chvíli žádný účinek.

Na zemi pod nimi se rozlila soustava znaků, pak všechno ztuhlo zmrzlé uprostřed momentu. Vzduch se zatetelil a potenciálnímu pozorovateli by přišlo, že se všichni propadli tiše do země.

Skončili ovšem kousek pod povrchem a hodně, hodně daleko od lesa, ve kterém se chtěl Deneloth ukrýt.

Kolem nich se objevilo pět osob a bylo taseno několik čepelí.

„Tak se povedlo.“ poznamenal Derakin spokojeně. „Máme tu knihu?“ kmital zrakem mezi svým agentem a druidem. Deneloth sáhl do brašny a chtěl hodit Derakinovi svazek v kůži.

„Já si to radši vezmu,“ podotkl měkký hlas a před Denelothem se objevila hubená ruka v šedém rouchu.

Druid nic nenamítal.

Derakin udělal na ostatní přítomné členy týmu SVS několik gest a pár lidí se druida ujalo. Drawk se obstaral sám a na rukou nových návštěvníků Soranu se objevila pouta.

„Na to nemáte právo, budeme si stěžovat,“ volali v různých formulacích jeden, druhý i třetí.

„To klidně můžete, ale připlekli jste se do naší operace a já mám minimálně plné právo si vás tu nějakou dobu nechat. Na jak dlouho to

bude a jak s vámi budeme zacházet, záleží v podstatě jenom na vás. Ale jak jsem opakovaně pochopil, v Dyrenu rozhodně nikomu chybět nebudete, tak to mějte na paměti,“ oznámil jim Černá pěst tónem člověka, který je má plně ve své moci. Minimálně na území Soranu to byla naprostá pravda.

„Co bude s ním?“ zeptal se Drawk a díval se za odcházejícím Denelothem, který mizel s Ardwen a Rentgolem v chodbách soranského podzemí.

Derakin chvilku nic neříkal. Pak odevzdaně pokrčil rameny, zahákl si jeden prst za opasek a druhou ruku položil na jílec meče.

„Podle toho, na co přišel a v jakém je stavu. Nechci ho do ničeho tlačit, ale nevím, jestli ho budu moci pustit. Zatím to vypadá, že bude potřebovat určitě nějakou dobu náš dozor. A s tou knihou je to to samý. Zatím zůstanou oba někde tady. V pohodlí, ale v bezpečí.“

„Máme ještě jeden drobný problém,“ poznamenal Drawk a otočil se.

„Jakej zas?“

Drawk kývl hlavou za sebe, kde pohazoval hlavou jeho hnědák: „Jak dostaneme ven toho koně?“